

UZASADNIENIE

W dniu 1 lipca 2013 r. powód (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. P. kwoty 2.757,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym opłaty od pozwu w kwocie 35 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł oraz zwrotu innych kosztów w kwocie 0,63 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł umowę kredytu z (...) S.A. Grupa (...). Następnie powód nabył wierzytelność z powyższego tytułu. Dochodzona pozvem kwota obejmuje nabytą wierzytelność w kwocie 1.053,47 zł, skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 1.248,96 zł, skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od należności głównej od dnia nabycia wierzytelności do dnia wniesienia pozwu w kwocie 130,57 zł oraz koszty w kwocie 324,96 zł.

W dniu 30 września 2013 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...), w którym uwzględnił żądanie powoda.

Pozwana w dniu 22 października 2013 r. złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty podnosząc zarzut powagi rzeczy osądzonej. W uzasadnieniu wskazała, że (...) S.A. wystąpił już do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, zaś jego wniosek został uwzględniony postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 7 lipca 2010 r. wydanym w sprawie II Co 1179/10. Następnie postanowieniem z dnia 5 grudnia 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Pozwana wniosła również o oddalenie powództwa powołując się na naruszenie przez powoda zasad współżycia społecznego.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznani sprawy tutejszemu Sądowi.

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2007 r. pozwana M. P. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o wydanie karty płatniczej kredytowej i udzielenie limitu kredytowego. Bank zobowiązał się udzielić pozwanej limitu do karty o charakterze odnawialnym. Z kolei pozwana zobowiązała się do dokonywania wpłat na rzecz banku co najmniej kwoty minimalnej w wysokości i terminie określonym przez bank w zestawieniu operacji. Wysokość limitu oprocentowania została ustalona w wysokości 21,9 % w stosunku rocznym, natomiast oprocentowanie zadłużenie przeterminowanego ustalono w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

(Dowód: umowa nr (...) – k. 28-33).

W dniu 30 czerwca 2010 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W., działając w sprawie II Co 1179/10, nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu obejmującemu kwotę 1.053,47 zł wraz z odsetkami i kosztami wynikającą z umowy nr (...) klauzulę wykonalności na rzecz Banku (...) S.A. przeciwko pozwanej M. P.. Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego Bank (...) S.A. złożył do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, postanowieniem z dnia 5 grudnia 2011 r. umorzono postępowanie egzekucyjne.

(Dowód: postanowienie z dnia 5 grudnia 2011 r. – k. 50).

Następnie w dniu 16 lipca 2012 r. Bank (...) S.A. scedował na powoda (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wierzytelność z tytułu umowy nr (...) o wydanie karty płatniczej kredytowej i udzielenie limitu kredytowego w kwocie 1.053,47 zł wraz z odsetkami i kosztami.

(Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 34-36).

Pismem z dnia 10 września 2012 r. powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności oraz wezwał ją do zapłaty w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia kwoty 2.647,96 zł, w tym 1.053,47 zł tytułem należności głównej, 1.248,89 zł tytułem odsetek umownych, 20,64 zł tytułem odsetek ustawowych liczonych od dnia 17 lipca 2012 r. oraz 324,96 zł tytułem kosztów.

(Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 27).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy oraz w oparciu o twierdzenia stron, które nie były kwestionowane przez stronę przeciwną. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana wzajemnie przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż niezasadny okazał się zarzut pozwanej w przedmiocie powagi rzeczy osądzonej. Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

O tożsamości roszczeń można mówić w sytuacji, gdy identyczny jest nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu. Dla tożsamości podstawy sporu niezbędna jest natomiast tożsamość podstawy faktycznej i prawnej roszczenia. Dopiero kumulacja wszystkich tych przesłanek przesądza o zawisłości sporu lub powadze rzeczy osądzonej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 roku, II CZ 59/71, OSN 1971, nr 12, poz. 226). Badając, czy w sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, Sąd ocenia zatem treść zgłoszonego w sprawie roszczenia oraz przedmiot postępowania w poprzednio zakończony sprawie z udziałem tych samych stron.

Pozwana podnosząc zarzut powagi rzeczy osądzonej wskazała, że (...) S.A. wystąpił już do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, zaś jego wniosek został uwzględniony postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 7 lipca 2010 r. wydanym w sprawie II Co 1179/10.

W ocenie Sądu zarzut pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy bowiem zobaczyć, że w niniejszej sprawie oraz w sprawie II Co 1179/10 nie zachodzi tożsamość podmiotowa. Co więcej, powód (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. mimo nabycia wierzytelności od (...) S.A. nie mógł skutecznie żądać nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na swoją rzecz. Należy bowiem zauważyć, że fundusz sekurytyzacyjny nie jest uprawniony do uzyskania na podstawie art. 788 § 1 klauzuli wykonalności dla tytułu egzekucyjnego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego obejmującego wierzytelność banku zbytą na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 312/10, LEX nr 864023). Stosownie do treści art. 788 § 1 k.p.c. jeżeli uprawnienie lub obowiązek po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed wydaniem tytułu przeszły na inną osobę, sąd nada klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciwko tej osobie, gdy przejście to będzie wykazane dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. Jak wynika z jednoznacznego w tym zakresie stanowiska Sądu Najwyższego, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności może być prowadzona egzekucja tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby (por. uchwała SN z dnia 16 marca 2006 r., III CZP 4/06, Biul. SN 2006 Nr 3, poz. 7). Tym samym, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego może być prowadzona jedynie egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, po nadaniu na jego rzecz sądowej klauzuli wykonalności (por. wyrok SN z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, LEX nr 398445). W tym zakresie art. 96 i 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. 2012, poz. 1376 j.t. ze zm.) - ze względu na swój charakter - stanowią *leges speciales* w stosunku do art. 788 § 1 k.p.c. W związku z tym należy uznać, że na podstawie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, może być prowadzona jedynie

egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. Należy dodać, że to stanowisko znajduje potwierdzenie w treści art. 98 prawa bankowego, w którym wymienia się sytuacje, w których bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą do egzekucji przeciwko osobie trzeciej. Wśród tych sytuacji ustawodawca nie wskazał przelewu wierzytelności bankowej. Wyliczenie zawarte w art. 98 jest wyczerpujące, co dodatkowo przemawia za tezą sformułowaną w orzecznictwie, iż wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym nie może być przedmiotem przelewu na rzecz podmiotu niebędącego bankiem (postanowienie SN z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 422/08, OSNC-ZD 2010 Nr 2, poz. 36). Tym samym powód (...) i Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. mógł dochodzić swojego roszczenia wyłącznie poprzez wytoczenie nowego powództwa, w konsekwencji czego zarzut pozwanej należało uznać za bezzasadny.

Przechodząc do merytorycznych rozważań w przedmiocie roszczenia zgłoszonego w niniejszym postępowaniu wskazać trzeba, że powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której nabył od Banku (...) S.A. wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) o wydanie karty płatniczej kredytowej i udzielenie limitu kredytowego.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Z przepisów tych, będących odzwierciedleniem zasady kontradiktoryjności procesu cywilnego wynika, iż to strony są gospodarzami procesu i jedynie od ich aktywności zależy jego wynik. Zarówno istnienie zobowiązania, jak i jego wysokość, muszą zostać w procesie udowodnione, a ciężar dowodu w myśl art. 6 k.c. leży po stronie powodowej.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych. Pozwana w szczególności nie kwestionowała zawarcia z Bankiem (...) S.A. umowy nr (...) oraz zawarcia pomiędzy powodem a Bankiem (...) S.A. umowy cesji wierzytelności, a ich ważność i skuteczność nie budziła wątpliwości Sądu. Pozwana nie kwestionowała również wysokości nabytej przez powoda wierzytelności, a zatem należało uznać, że okoliczność ta nie wymagała dowodu (art. 230 w zw. z art. 229 k.p.c.). Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła jedynie zarzut naruszenia przez powoda zasad współżycia społecznego wskazując na swoją niekorzystną sytuację finansową oraz stan swojego zdrowia oraz wskazała, że odsetki powinny być naliczone tylko od należności głównej nie zaś od innych odsetek.

Wykonywanie prawa podmiotowego w każdym przypadku ograniczone jest zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Zarzut pozwanej dotyczący naruszenia przez powoda art. 5 k.c. należy jednak uznać za nietrafiony. Zgodnie z tym przepisem, nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Przepis ten stanowi, że treść wszystkich uprawnień materialnego prawa cywilnego określają nie tylko normy prawne tworzące poszczególne uprawnienia, ale także zasady współżycia społecznego i społeczno-gospodarcze przeznaczenie prawa. Zasady współżycia społecznego są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki rozstrzygnięcia w sytuacjach wyjątkowych, które przepis ten ma na względzie. Dlatego do zastosowania tego przepisu konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1967 roku, I PR 415/67, OSP 1968, nr 10, poz. 210). Unormowanie art. 5 k.c. ma charakter całkowicie wyjątkowy, przełamuje bowiem zasadę, że wszystkie prawa podmiotowe korzystają z ochrony prawnej. Odmowa takiej ochrony musi być zatem uzasadniona faktem zachodzenia okoliczności rażących i nieakceptowanych ze względów aksjologicznych ewentualnie teologicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1997 roku, II CKN 118/97, OSP 1998, nr 1, poz. 3).

W ocenie Sądu taka wyjątkowa sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Pozwana nie wykazała bowiem, że zgłoszenie przez powoda roszczenia w niniejszym postępowaniu w jakikolwiek sposób narusza zasady współżycia

społecznego lub jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Powód wnosząc pozew w niniejszej sprawie realizuje bowiem swoje uprawnienie, nie postąpił natomiast przy tym w żaden sposób, który można uznać za nadużycie prawa.

Zauważyć również trzeba, że nie ma znaczenia dla powyższych rozważań fakt, że postanowieniem z dnia 5 grudnia 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, postępowanie egzekucyjne umarza się w całości lub części z urzędu jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Umorzenie postępowania egzekucyjnego z powyższej przyczyny nie jest jednak jednoznaczne z wygaśnięciem zobowiązania strony pozwanej, a zatem wierzytelność ta mogła zostać skutecznie nabyta przez powoda.

Nie mógł się również ostać zarzut pozwanej w zakresie niezasadnego naliczenia przez powoda odsetek od zaległych odsetek. Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. W przedmiotowej sprawie powód żądał odsetek od zaległych skapitalizowanych odsetek dopiero dnia wniesienia powództwa tj. od 1 lipca 2013 roku.

W ocenie Sądu spóźniony był zarzut pozwanej w zakresie kwestionowania wysokości dochodzonego roszczenia-zgłoszony dopiero na rozprawie w dniu 8 października 2014 roku. To już na etapie elektronicznego postępowania upominawczego zgodnie z art. 50535 k.p.c. pozwana wnosząc sprzeciw zobowiązana była przedstawić zarzuty - pod rygorem ich utraty.

Nadto zgodnie z art. 505 37 § 3 k.p.c. (...) jeżeli powód uzupełni pozew zgodnie z wymogami § 1, przewodniczący wzywa pozwanego do uzupełnienia sprzeciwu w sposób odpowiedni dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania. Zarządzeniem z dnia 24 marca 2014 roku pozwana została wezwana do wskazania wszystkich zarzutów, twierdzeń i dowodów w terminie dwutygodniowym od wezwania pod rygorem ich utraty i pominięcia. Wezwanie zostało przez nią odebrane w dniu 9 kwietnia 2014 r. (k. 47) Tymczasem pozwana zarówno w sprzeciwie wniesionym w postępowaniu elektronicznym oraz uzupełniając sprzeciw w postępowaniu przez tut. Sędem nie podnosiła zarzutu w zakresie kwestionowania wysokości dochodzonego roszczenia. Zarzut taki podniosła dopiero na rozprawie w dniu 8 października 2014 r. nie wykazując przy tym, że nie zgłosiła tego zarzutu na wcześniejszym etapie postępowania bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W tym stanie rzeczy powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Pozwana przegrała sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda, tj. 652 zł, składa się uiszczona przez niego opłata od pozwu w kwocie 35 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na kwotę 600 zł na podstawie § 6 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wraz z kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sygn. akt XV GC 4918/13

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji;
3. Akta z wpływem lub za 21 dni.

5 listopada 2014 r.

SSR Dorota Charkiewicz